

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/75/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216206137
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8216206137.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovaným: 1. H. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom, I. XXX/X, XXX XX C., X. M. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom, I. XXX/X, XXX XX C., obaja právne zastúpení advokátom JUDr., Mgr. Drahoslavom Magdziakom, advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie v Bardejove, Dlhý rad 16, o zaplatenie 2.780,86 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 6Csp/130/2016-80 z 21.12.2017 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku III. o priznaní nároku na náhradu trov konania o žalobe žalobcu žalobcovi voči žalovaným v rozsahu 40 %.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia označených strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

I. Žalovaní sú p o v i n í zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 2.071,05 eur spolu s úrokom vo výške 5 % ročne zo sumy 2.071,05 eur od 4.11.2016 do zaplatenia, a to všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu z a m i e t a .

III. V konaní o žalobe žalobcu žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 40 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Vzájomnú žalobu žalovaných z a m i e t a .

V. V konaní o protižalobe žalovaných žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, čl. 3 ods. 1 - 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993, § 3 ods. 1, § 39,

§ 40 ods. 1, ods. 3, § 41, § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 4 - 6, § 54 ods. 1, ods. 2, § 559, § 563 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, ods. 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 zák. č. 129/2010Z.z., § 2, § 5 ods. 1, § 7 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zák. č. 250/2007Z.z., § 137 písm. c/ CSP. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1, ods. 2, § 262 ods. 1 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 14.04.2015 uzatvoril žalobca so žalovanými úverovú zmluvu č. XXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej mal žalovaným poskytnúť úver vo výške 3.000 eur. Išlo o bezúčelový úver s úrokovou sadzbou 17,90 % ročne, fixnou do splatnosti. Úver bol bez poistenia s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 90 eur. Výška anuitnej splátky bola v sume 55,93 eur, termín splatnosti 1. anuitnej splátky dňa 20.04.2015, počet anuitných splátok 108, splatných mesačne k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť úveru dňa 20.03.2024, splácanie inkasom z osobného účtu v banke, výška RPNM 20,87 %, priemerná RPNM 16,16 %, celková čiastka, ktorú má klient zaplatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom) 6.130,44 eur, odplata 20,9 %, úrok z omeškania 5 % p.a.. Zmluva obsahuje poplatky za vklad hotovosti 2,5 eur, za predčasné splatenie úveru, 1%, 0,5 %, 0 %, dodatok k zmluve 40 eur, upomienka 15 eur, výzva 30 eur, potvrdenia a súhlasy 25 eur, potvrdenie o zostatku úveru s budúcim dátumom 50 Eur. Neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy sú VOP. Poplatok za poskytnutie sa vráti ak bude úver hradený 18 mesiacov z inkasného účtu klienta v banke. Zmluvná pokuta za porušenie klientom je 200 eur za každé porušenie. Klient potvrdil, že bol oboznámený o všetkých náležitostiach zmluvy, formulárom, VOP, OP, sadzobníkom. Zmluva bola podpísaná oboma stranami s tým, že bola vopred naformulovaná a predtlačaná. Súdu boli predložené aj Všeobecné obchodné podmienky žalobcu, pričom tieto sú vopred naformulované, vytlačené bez možnosti meniť individuálne ich obsah. Rovnako bol predložený Sadzobník poplatkov.

4. Výzvami zo dňa 19.08.2016 boli žalovaní upozornení, že výška omeškaných splátok k 19.08.2016 predstavuje sumu 71,16 eur, pričom si žalobca uplatňuje zmluvnú pokutu a žiada o zaplatenie dlžnej sumy 86,16 eur do 24.08.2016 s tým, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy uplatní svoje právo vyplývajúce z ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka.

5. Z reportu L. poisťovne (č.l. XX spisu) súd zistil, že žalobca zisťoval dňa 14.04.2015 zo L. poisťovne údaje týkajúce sa žalovaných s odpoveďou o zamestnaní žalovaných a výške vymeriavacieho základu žalovaných.

6. Z prehľadu splácania (do predčasného zosplatnenia) vyplýva, že žalovaní uhradili 838,95 eur. Suma 838,95 eur bola započítaná na úroky vo výške 619,81 eur a na istinu vo výške 219,14 eur.

7. Mal za to, že žalobca uzavrel so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Uvedený typ zmluvy je upravený v ObZ a patrí medzi tzv. absolútne obchody. Žalovaní vystupovali ako fyzické osoby, ktoré úverom zabezpečovali svoje potreby, teda ako spotrebiteľia, kým žalobca pri poskytovaní úveru vystupoval ako dodávateľ. Po zohľadnení obsahu uzavretej zmluvy, povahy jej účastníkov, výšky úveru a práva povinností jednotlivých strán je zrejmé, že táto spĺňa podmienky spotrebiteľského úveru. V takomto prípade okrem úpravy zmluvy o úvere je potrebné prihliadať aj na úpravu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je úpravou „lex specialis“ k úprave ObZ a takáto zmluva musí mať náležitosti upravené týmto zákonom. Zároveň je potrebné aplikovať na daný prípad aj ustanovenia § 52 - 54 OZ o spotrebiteľských zmluvách a ustanovenia zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len ZoOS).

8. Ustanovenie § 53 OZ vychádza z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaného tovaru a služieb, čo zodpovedná poctivému prístupu k podnikaniu. Citované zákonné ustanovenie vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je nutné zdôrazniť, že spotrebiteľ v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už vôbec prečítať alebo pochopiť ich obsah. Ochrana spotrebiteľa sa týka formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

9. Bolo preukázané, že žalobca poskytol žalovaným spotrebiteľský úver vo výške 3.000 Eur z toho reálne len 2.910 Eur, keďže 90 Eur bolo ihneď zúčtovaných ako poplatok za poskytnutie úveru. Žalovaní sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť spolu s úrokmi v sume 6.130,44 Eur, a to v 108 mesačných splátkach po 55,93 Eur. Žalovaní podľa prehľadu splácania počas trvania zmluvného vzťahu zaplatili na istinu sumu 219,14 eur a na úrok 619,81 Eur. Svoj záväzok nespĺnili riadne a včas, keď ho prestali splácať, v dôsledku čoho porušili zmluvné podmienky.

10. Súd zároveň mal za to, že v zmluve absentujú obligatórne náležitosti vyžadované v ustanovení § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Jedná sa o nedostatok spočívajúci v tom, že zmluva neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej úverovej zmluve je uvedená len výška celkovej mesačnej splátky, avšak z nej nevyplýva, koľko z tejto splátky ide na splátku úveru, koľko ide na splátku úroku a koľko na prípadnú splátku poplatkov. Zo zmluvy má byť zrejmá okrem iného výška splátky istiny, výška splátky úrokov a výška splátky poplatkov, pričom uvedená skutočnosť nevyplýva ani z Obchodných podmienok. Súd v tomto poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 03. 2016, sp. zn. 20Co/50/2015 a rozhodnutie Okresného súdu Trebišov sp. zn. 24Csp/16/2016, v ktorom sa sudy vysporiadali aj s otázkou nepriameho účinku smernice.

11. Súčasne súd poukázal na to, že zo zmluvy nie je zrejmé, akým spôsobom bola stanovená výška celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 6.130,44 Eur (§ 9 ods. 2 písm. g zákona). Táto suma nezodpovedá násobku výšky splátky s počtom dojednaných splátok. Podľa názoru súdu nezodpovedá princípu transparentnosti, ak priemernému spotrebiteľovi nie sú poskytnuté priehľadné informácie o úvere bez použitia kalkulačky, využitia matematických operácií a nezrozumiteľných údajov, z ktorých nie je zrejmá výška úveru (či došlo reálne k poskytnutiu úveru vo výške 3.000 Eur alebo 2.910 Eur), jednotlivé položky, z ktorých pozostáva splátka (nie je zrejmé, či bol poplatok započítaný v splátkach), atď.

12. Keďže neuvedenie, resp. netransparentné uvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, súd považoval v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch uvedený úver za bezúročný a bez poplatkov.

13. Súd mal aj za to, že uzavretá zmluva medzi žalobcom a žalovanými je riadne platne uzatvorenou zmluvou v zmysle vyššie uvedených ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom nezistil, aby zmluva mala nedostatky (§ 37 ods. 1, § 39 resp. § 39a OZ (nesplňajúce kritéria úžery - úrok vo výške 17,9 % ročne)), ktoré by mali následok absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu, pričom nedostatky napádané žalovanými sú nedostatkami, ktoré sankcionuje zákonodarca lex specialis ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou takto uzatvorených spotrebiteľských úverov.

14. Pokiaľ sa jednalo o vzájomný návrh žalovaných na určenie neplatnosti zmluvy, súd sa v zmysle ustanovenia § 137 písm. c) CSP zaoberal z hľadiska procesného základným predpokladom úspešnosti žaloby o určenie, a to skutočnosťou, či žalovaní majú na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Existenciu naliehavého právneho záujmu musia v konaní preukázať žalovaní, pričom naliehavý právny záujem musí existovať (byť preukázaný) nielen v čase začatia konania, ale aj v čase, kedy bol rozsudok súdu vyhlásený. Nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je dôvodom k zamietnutiu žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal vecou v jej merite (tento nedostatok bráni zaoberať sa vecou z hľadiska opodstatnenosti uplatneného nároku). Vo všeobecnosti platí, že naliehavý právny záujem je daný predovšetkým tam, kde by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo kde by bez tohto určenia sa stalo právne postavenie žalobcu neistým, pričom žaloba o určenie nie je spravidla opodstatnená tam, kde je možné žalovať na splnenie povinnosti. Za určovaciu žalobu v zmysle § 137 písm. c) CSP považuje súdna prax aj (žalovanými v prejednávanej veci podanú) žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. (podporne viď uznesenie

Najvyššieho súdu SR z 22. 09. 2010, sp. zn. 4 Cdo 56/2009) V danom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie žaloba o určenie neplatnosti právneho úkonu nie je opodstatnenou, keďže vo veci samej sa žalobca domáha plnenia zo zmluvy, pričom otázku platnosti, resp. neplatnosti súd v takomto prípade hodnotí ako predbežnú. Z dôvodu nedostatku naliehavosti právneho záujmu na určenie neplatnosti uvedenej zmluvy súd vzájomnú žalobu žalovaných zamietol.

15. Z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, súd priznal žalobcovi sumu 2.071,05 Eur. Žalovaným bol poskytnutý úver vo výške 2.910 Eur (poplatok za poskytnutie úveru 90 Eur súd nezapočítal do výšky poskytnutého úveru, keďže je neprijateľný a žalovaní ho v zmysle zmluvy museli zaplatiť) a do zosplatenia zaplatili 838,95 eur, teda rozdiel predstavuje 2.071,05 Eur. Žalovaní síce tvrdili, že uhradili až sumu 873,88 eur, avšak svoje tvrdenie relevantným dôkazom nepodporili. Súd priznal žalobcovi aj požadovaný úrok z omeškania zo sumy 2.071,05 Eur od 04.11.2016 (deň nasledujúci po určení termínu zaplatenia dlhu do 03.11.2016, t.j. po jeho zosplatení na základe listu zo dňa 24.10.2016) do zaplatenia. V prevyšujúcej časti súd vzhľadom na vyššie uvedené žalobu zamietol (vo vzťahu k istine, úrokom, úrokom z omeškania a prislúchajúcim úrokom z omeškania uplatnených z týchto súm).

16. Proti tomuto rozsudku, čo do zamietavej časti (výrok II.) podal odvolanie žalobca majúci za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Jeho odvolacie námietky možno zhrnúť do nasledovných rovín: (i) námietka, že výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky. Banka bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky. Poplatky a ich výška je uvedená v Sadzobníku poplatkov, ktorý je súčasťou obchodných podmienok. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, č.k. 12Co/149/2016-60 z 15.02.2017, Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 6Co/68/2017-46 z 28.02.2017, 6Co/84/2017 - 57 z 28.03.2017, 6Co/310/2017-109 z 14.08.2017, 6Co/106/2017-105 z 27.11.2017, Krajského súdu v Prešove, č.k. 9Co/68/2017-76 z 24.10.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 16Co/433/2016-122 z 20.09.2017, 14Co/454/2016-66 z 10.07.2017, 43Co/19/2017-103 z 29.11.2017, Krajského súdu v Bratislave, č.k. 6Co/238/2017-117 z 29.11.2017, informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS z 18.04.2017 a predovšetkým na rozsudok SD EÚ č. C - 42/15; názor, že poplatky za poskytnutie úveru nemôžu predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku, lebo podmienky ich úhrady sa týkajú hlavného predmetu plnenia a boli v zmluve ako aj v sadzobníku poplatkov vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne. Tu poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/19/2017-103 z 29.11.2017.

17. Navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zmeniť a jeho žalobnému návrhu vyhovieť v plnom rozsahu a priznať mu náhradu trov konania.

18. Žalovaní sa ku podanému odvolaniu nevyjadrili.

19. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

21. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanými nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku

alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

22. Žalobca tvrdí, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

23. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam a prejednaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania žalobca nepredostrel relevantný argument majúci súvis s prejednanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie.

24. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúci na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

25. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nasledovné.

26. Podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

27. V súvislosti s údajom podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ [aktuálne písm. l/] zákona č. 129/2010 Z. z. a rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-42/2015 Q. Z. L., a.s. a V. F. odvolací súd poukazuje na priamy účinok smerníc. Otázka priameho účinku smerníc sa vo všeobecnosti v podstate týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia.

28. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry SD EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto konkrétnom prípade veriteľ verzus spotrebiteľ) v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci.

29. Z uvedeného vyplýva, že priamy účinok je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivец dovolá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice.

30. Problém nastal v súvislosti s pochybnosťami, kde sú hranice nepriameho účinku smernice. Súd totiž na jednej strane má za cieľ v zmysle rozsudku C-42/15 dosiahnuť plný účinok smernice pri využití všetkých aplikačných metód a ustanovení celého právneho poriadku, no na druhej strane existujú obavy,

aby nedošlo v sporoch medzi jednotlivcami k aplikácii nepriameho účinku smernice contra legem a navyše aj proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty.

31. Dôležitý je tiež výklad rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a smernice 2008/48/ES, pretože sa zdá, že súdny dvor mal „eurovýhradu“ len k amortizačnej tabuľke ako povinnej náležitosti zmluvy a len vo vzťahu k istine. Prejednávaná vec sa však netýka amortizačnej tabuľky, ale špecifikácie splátok úveru podľa jednotlivých zložiek, čo je v konečnom hľadisku relevantné aj na účely transparentnosti vstupných údajov pre výpočet RPMN.

32. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ [aktuálne písm. l/] ZoSÚ cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. Zákonnodarca v citovanom ustanovení jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou obligatórnych náležitostí uvedených pod písm. k) § 9 odsek 2 ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase vydania napadnutého rozsudku platný a účinný.

33. Zákomom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola do právneho poriadku zakotvená dikcia zákonnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere o spôsobe splácania úveru podľa istiny, úrokov a iných poplatkov. Približne štyri roky táto zákonná dikcia bola spojená ešte aj kumulatívne s právom na uvedenie súčtu týchto platieb. Nemali by byť žiadne pochybnosti, že v tom čase smernica Rady 87/102/EHS nevyžadovala plnú harmonizáciu.

34. Zákomom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch bola transponovaná smernica 2008/48/ES z 23. apríla 2008, ktorá vyžadovala plnú harmonizáciu. Do tohto nového zákona o spotrebiteľských úveroch bola prevzatá z predchádzajúceho zákona totožná dikcia splácania spotrebiteľských úverov podľa splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

35. Klausula objasňujúca špecifikáciu splátok úveru nielen podľa istiny ale aj úrokov a poplatkov má význam, aby bol jasný údaj, (i) z čoho splátka pozostáva, (ii) či splátka obsahuje aj poplatky, (iii) či neobsahuje poplatky, ktoré nemajú byť zaradené do RPMN), (iiii) či ide o amortizované splácanie alebo bez amortizácie alebo (iiiiii) údaj o tom, v ktorých splátkach je výlučne istina a v ktorých len poplatky (pri niektorých typoch úverov sú zmluvy formulované tak, že najprv sa splácajú výlučne úroky a v poslednej splátke istina) a pod.

36. Podľa názoru odvolacieho súdu špecifikácia splátok úveru má svoj význam aj v tom, že spotrebiteľ má možnosť v prípade sankcie bezpoplatkovosti priamo zistiť, ktorej časti splátky sa táto sankcia týka. Spotrebiteľ má tiež možnosť kontroly, či v splátke použitej na účely výpočtu RPMN nie je uvedený poplatok, ktorý sa do RPMN nesmie započítať. RPMN pritom predstavuje dôležitý údaj o celkových nákladoch na úver. Špecifikácia splátok úveru môže odhaliť aj nekalé obchodné praktiky, ak by nedošlo k naplneniu predzmluvných informácií o splátkach úveru (cieľ podľa II. bod 2 smernice 2008/48/ES).

37. Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 odsek 2 presne definuje, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať. Okrem iného v § 9 odsek 2 písm. l/ uvádza, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Z uvedeného je zrejmé, že povinnými náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa úpravy platnej v čase uzavretia zmluvy medzi stranami sporu bolo aj suma, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom slová suma, počet a termíny splátok sa viažu ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, teda tak k istine, ako aj k úrokom a iným poplatkom. Je teda jednoznačné, že v každej zmluve musí byť uvedená tak výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, taktiež aj ich počet a termíny splátok. V danom prípade zmluva o úvere, ktorá bola uzatvorená medzi stranami sporu (č. I. 3 spisu) obsahovala len výšku, počet a termíny anuitnej splátky, a to v sume 55,93 Eur v počte 108 splátok s dátumom splatnosti na 20. deň v mesiaci.

38. Súd odkazuje aj na odôvodnenia 9, 19, 30, 31 a 47 smernice 2008/48/ES: „(9) Úplná harmonizácia je potrebná na to, aby sa všetkým spotrebiteľom v Spoločenstve zabezpečila vysoká a rovnocenná úroveň ochrany ich záujmov a aby sa vytvoril skutočný vnútorný trh. Členské štáty by preto nemali

mať možnosť zachovať alebo zaviesť iné vnútroštátne ustanovenia ako ustanovenia tejto smernice. Takéto obmedzenie by sa však malo uplatňovať len na ustanovenia harmonizované touto smernicou. Ak neexistujú takéto harmonizované ustanovenia, členské štáty by mali mať možnosť zachovať alebo zaviesť vnútroštátne právne predpisy... (19) Na to, aby sa spotrebiteľia mohli rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, mali by sa im pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o ich povinnostiach, ktoré si spotrebiteľ môže vziať so sebou zväžiť... (30) Táto smernica neupravuje otázky zmluvného práva, ktoré sa týkajú platnosti zmlúv o úvere. Členské štáty preto môžu v tejto oblasti zachovať alebo zaviesť vnútroštátne ustanovenia, ktoré sú v súlade s právom Spoločenstva. Členské štáty môžu upraviť právny režim, ktorým sa riadi ponuka na uzatvorenie zmluvy o úvere, najmä to, kedy sa má predložiť, a obdobie, počas ktorého je záväzná pre veriteľa. Ak sa takáto ponuka predloží zároveň s informáciami, ktoré sa majú poskytnúť v súlade s touto smernicou pred uzavretím zmluvy, mala by sa, tak ako akékoľvek ďalšie doplňujúce informácie, ktoré môže veriteľ chcieť spotrebiteľovi poskytnúť, predložiť v osobitnom dokumente, ktorý môže byť pripojený k štandardným európskym informáciám o spotrebiteľskom úvere. (31) Zmluva o úvere by mala zrozumiteľným a stručným spôsobom poskytovať všetky potrebné informácie, aby sa mohol spotrebiteľ oboznámiť so svojimi právami a povinnosťami, ktoré mu z nej vyplývajú. (47) Členské štáty by mali ustanoviť pravidlá o sankciách uplatniteľných v prípade porušenia vnútroštátnych ustanovení prijatých podľa tejto smernice a zabezpečiť ich vykonávanie. Aj keď výber sankcií ostáva v právomoci členských štátov, ustanovené sankcie by mali byť účinné, primerané a odrádzajúce.“

39. V zmysle článku 1 tejto smernice s názvom „Predmet úpravy“: „Účelom tejto smernice je harmonizovať určité aspekty zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú zmlúv o spotrebiteľskom úvere.“

40. Článok 10 rovnakej smernice, nazývaný „Informácie, ktoré má obsahovať zmluva o úvere“, stanovuje: ods. 2 Zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: g) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané v čase uzavretia zmluvy o úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto miery; h) výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia; v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. Amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady; táto tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere; j) ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, výpis, ktorý uvádza lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov; k) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpanie, pokiaľ otvorenie účtu nie je dobrovoľné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpanie a akýmkoľvek inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere a podmienkami, za ktorých sa tieto poplatky môžu zmeniť; u) prípadne iné zmluvné podmienky; ods. 3. Keď sa uplatňuje odsek 2 písm. i), veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. ods. 4. V prípade zmluvy o úvere, na základe ktorej splátky spotrebiteľa nevedú k okamžitej zodpovedajúcej amortizácii celkovej výšky úveru, ale sa v období a za podmienok ustanovených v zmluve o úvere alebo v doplnkovej zmluve použijú na vytvorenie istiny, informácie podľa odseku 2 musia zahŕňať zrozumiteľný a stručný údaj o tom, že takáto zmluva o úvere nezaručuje splatenie celkovej výšky úveru čerpaného na jej základe, ak sa takáto záruka neposkytne.

41. Článok 22 tejto smernice s názvom „Harmonizácia a záväzný charakter tejto smernice“ znie: „Keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice“.

42. Príloha II smernice 2008/48 obsahujúca „Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“ uvádza vo svojom bode 2 s názvom „Opis hlavných vlastností úverového produktu“ položku s názvom „Splátky a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky poukazovať“. Tejto položke zodpovedá tento

opis: „Budete musieť zaplatiť: [Výška, počet a frekvencia splátok, ktoré zaplatí spotrebiteľ] Úrok a/alebo poplatky sa budú splácať takto:...”

43. Vo vzťahu k záverom Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 odvolací súd poukazuje aj na príspevok doc. JUDr. Jánošíkovej, PhD.: „Otázne však je, ako by na tento záver mal zareagovať sudca rozhodujúci konkrétny spor. Ak totiž zistí, že neuvedenie konkrétnej náležitosti v zmluve o spotrebiteľskom úvere by malo byť v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 sankcionované zánikom nároku veriteľa na úrok a poplatky, ale súčasne dospeje k záveru, že ide o náležitosť, ktorej neuvedenie v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemá vplyv na možnosť spotrebiteľovi posúdiť rozsah jeho záväzku, tak vlastne narazil na rozpor medzi vnútroštátnou právnou úpravou a právom Únie. Keďže však norma práva Únie má v tomto prípade podobu smernice, vzhľadom na horizontálny právny vzťah medzi veriteľom a spotrebiteľom nemôže mať smernica priamy účinok. Zistený rozpor je teda možné vyriešiť len prostredníctvom nepriameho účinku smernice, čo znamená pokúsiť sa o taký výklad zákona č. 129/2010, ktorým sa rozpor odstráni. Domnievam sa však, že v tomto prípade by sudca narazil na jednu z hraníc povinnosti eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva, ktorou je zákaz výkladu contra legem. Nevieť si totiž predstaviť, akou výkladovou metódou by bolo možné obísť príkaz považovať zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov obsiahnutú v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010. Nešlo by už podľa môjho názoru o výklad práva, ale o sudcovskú tvorbu práva.“

44. Odvolací súd rovnako odkazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Sžo/61/2015: „Zmluva o pôžičke neobsahuje údaje podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, t.j. konkrétne termíny jednotlivých splátok, výšku istiny, úrokov a iných poplatkov a obsahuje len výšku jednotlivých splátok, počet splátok a termín konečnej splatnosti s tým, že ďalšie údaje sú obsiahnuté v splátkovom kalendári, ktorý bol spotrebiteľovi preukázateľne doručený až po podpise zmluvy o úvere, je takáto obchodná praktika neprípustná a odporujúca čestnej obchodnej praxi. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že uvedené informácie boli obsahom samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako aj splátkového kalendára, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Považoval za neprípustné, aby podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ, ktoré zmluva pod sankciou neplatnosti, resp. pod sankciou straty práv veriteľa na úroky a poplatky musí obsahovať, boli spotrebiteľovi len dodatočne po podpise zmluvy doručované poštou a zároveň vyhlasované za neoddeliteľnú súčasť zmluvy bez toho, aby bol k tomu potrebný písomný súhlas druhej zmluvnej strany. Mal za to, že takýto postup je v rozpore aj s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Krajský súd považoval tiež za neprípustné, aby spotrebiteľ vzal výšku úveru len na vedomie a aby jeho podpis na zmluve nahrádzal jeho výslovný a jednoznačný súhlas s výškou úveru. Odvolací súd v súlade s právnou úpravou ustanovenou v § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnú úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.“

45. Odvolací súd odkazuje aj na väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove: „1. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) zákona č.129/2010 Z. z. o (ďalej aj „sporné pravidlo“) obsahuje právo spotrebiteľa na uvedenie splátok istiny spotrebiteľského úveru ako aj splátok úrokov a poplatkov. Primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva zodpovedá taký výklad sporného pravidla, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „výška“, „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k poplatkom (porov. rozsudok NS SR z 28.06.2016 sp. zn. 7Sžo61/2015, porov. tiež pri použití historického výkladu k totožnej dikcii podľa zákona č.258/2001 Zz. rozsudok NS SR vo veci 7Cdo/128/2016). Uvedené zákonné pravidlo sa deroguje s účinnosťou od 01.05.2018 novelou zákona č. 129/2010 Z. z. vykonanou zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Do nadobudnutia účinnosti uvedenej zmeny zákona (uvedenej v bode 2). nie je v súlade s princípmi súkromného práva docieľiť ten istý derogačný efekt súdmi tzv. eurokonformným výkladom, pretože ten

by: odporoval zákazu eurokonformného výkladu contra legem, odporoval by princípu právnej istoty, nebol by súladný ani s výkladom rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, keďže Súdny dvor EÚ za euronekonformnú považoval a) len amortizačnú tabuľku a b) len vo vzťahu k istine. Sporné zákonné pravidlo pritom predpokladá oveľa širší diapazón možnosti špecifikácie splátok spotrebiteľského úveru než je amortizačná tabuľka a než je len špecifikácia istiny. Navyše, smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS predpokladá na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) údaje o splátkach, a to tak, aby transparentne bolo zrejmé, že tam nie sú uvedené tie poplatky, ktoré môžu byť v splátkach zahrnuté, ale do RPMN sa nezapočítavajú (čl. 19 ods. 2 smernice 2008/48/ES). Smernica taktiež výslovne predpokladá informovanie spotrebiteľov o špecifikácii splátok úrokov a poplatkov (čl.10 ods.1 písm.j/, príloha II., 2.).

46. V kontexte uvedeného ako aj so zreteľom na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 155/2011 zo dňa 21.12.2011, v ktorom Najvyšší súd SR ustálil, že: „Požiadavky na reflektovanie kasačného rozhodnutia v následnom rozhodnutí krajského (okresného) súdu sú totiž výrazne prísnejšie, než je tomu tak v prípade „púhej“ záväznosti precedenčnej. Zatiaľ čo v prípade tzv. precedenčnej záväznosti rozhodnutí najvyššieho súdu existuje možnosť, aby všeobecný súd rôzneho stupňa (ne)reflektoval právne závery najvyššieho súdu tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s judikátom zmysluplný právny dialóg, kasačná záväznosť môže (pochopiteľne len za nezmeneného skutkového stavu) byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu. V konaní nasledujúcom po kasačnom rozhodnutí preto nie je priestor pre úvahy, či je právny názor najvyššieho súdu správny, fundovaný či úplný.“ odvolací súd sa odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a ustálil, že princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť contra legem, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov.

47. Záverom odvolací súd poznamenáva, že sporný vzťah prima facie nie je úverom (príležitosť čerpania prostriedkov), kedy má poplatok (90,- eur) logiku (za rezerváciu peňazí). Evidentne ide o pôžičku a je zrejmé, že poplatok je nespravodlivý a predstavuje dôvod navyše k záveru o negatívnom dopade na výpočet RPMN. Účelom úveru bolo reálne poskytnutie peňazí na úhradu dlhov. Nešlo len o konsenzuálny kontrakt. 90,- eurový poplatok tak participoval (tiež) na nesprávnom RPMN, a tým aj na závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

48. Vzhľadom na skutočnosť, že pre vyhodnotenie úveru ako bezúročného a bez poplatkov postačuje absencia čo i len jednej z náležitostí vymedzených v ust. § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ, odvolací súd sa z dôvodu hospodárnosti osobitne nevyjadroval k odvolacej námietke týkajúcej sa otázky poplatkov za poskytnutie úveru a (obdobne aj KS PO, sp.zn.6Co/158/2017 z 25.09.2018, 5Co/30/2018 z 13.12.2018, 19Co/44/2018 z 15.11.2018), 5Co/96/2018 z 10.01.2019).

49. Potom správne výroku vo veci samej zodpovedá i správny výrok o trovách konania.

50. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

51. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešní boli žalovaní, ktorým vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní boli v odvolacom konaní pasívni, k odvolaniu sa nevyjadrili, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnili, a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

52. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).